

Μισημένοι Χωρίς Αιτία

*«Αλλά τούτο έγεινε διά
να πληρωθή ο λόγος, ο
γεγραμμένος εν τω
νόμω αυτών, Ότι
εμίσησάν με δωρεάν.»
— Ιωάννης 15:25*

**Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ
ΚΟΣΜΟΣ** της εποχής του
Ιησού τον μισούσε και τελικά
τον σκότωσε. Τον μισούσαν
γιατί ο τρόπος ζωής του ήταν
αντίθετος με τον δικό τους. Με
το παράδειγμα της θυσίας του,

καταδίκασε τον τρόπο εγωισμού τους και, με τις
διδασκαλίες του, εξέθεσε τα δημοφιλή τους λάθη ενώ
δίδασκε αντιδημοφιλείς αλήθειες.

Τα λόγια του εναρκτήριου κειμένου μας, που
ελήφθησαν από το εδάφιο Ψαλμός 69:4, είπε ο Ιησούς
στους μαθητές του τις τελευταίες ώρες της επίγειας
διακονίας του. Ήξερε τη στενοχώρια και τον πόνο καρδιάς
που θα υπέφεραν σύντομα, και προσπαθούσε να
προετοιμάσει την καρδιά και το μυαλό τους για τα
γεγονότα που επρόκειτο σύντομα να γίνουν. Δεν ήθελε να
«σκοντάψουν», αλλά να είναι έτοιμοι να λάβουν το Άγιο
Πνεύμα την Πεντηκοστή και να μετέχουν των υπέροχων
προνομίων της ουράνιας κλήσεως. —Εβρ. 3:1

Η ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Κατά τη διάρκεια της διακονίας του Ιησού, οι
μαθητές είχαν μάθει ότι το να είναι ακόλουθοι του

ταπεινού Ιησού δεν τους έφερε την καλή θέληση του θρησκευτικού κόσμου της εποχής τους. Υπήρχαν περιπτώσεις που τα πλήθη συνέρρεαν γύρω από τον αγαπημένο τους Κύριο, αλλά συχνά το κίνητρό τους αποδεικνυόταν να είναι οποιοδήποτε υλικό ή σαρκικό όφελος ήλπιζαν να λάβουν από αυτόν. Λίγοι ενδιαφέρθηκαν μέχρι του σημείου να τον ακολουθήσουν πιστά ή να είναι πρόθυμοι να κάνουν θυσίες για να γίνουν μαθητές του. —Ιωάννης 6:26,27,60,66

Όταν έφτασε η ώρα να σταυρωθεί ο Ιησούς, οι μαθητές του αναμφίβολα πίστευαν ότι θα μπορούσε με κάποιο τρόπο να ξεφύγει από τον θάνατο και να αναλάβει το ρόλο του ως αρχηγού και βασιλιά του Ισραήλ. Ήταν εξοικειωμένοι με τα λόγια του Προφήτη Ησαΐα που είχε γράψει σχετικά με τον Μεσσία: «Εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ καὶ τῆς εἰρήνης δὲν θέλει εἶσθαι τέλος.» (Ησα. 9:7) Ωστόσο, δεν γνώριζαν ότι ήταν πρώτα απαραίτητο να υποφέρει και να πεθάνει για τον κόσμο προτού εκπληρωθούν οι υπέροχες προφητείες σχετικά με τη δόξα της βασιλείας του. Ήταν η ελπίδα τους να συμμετάσχουν με τον Δάσκαλο στη δόξα του, την οποία πίστευαν ότι ήταν κοντά.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙ

Ο Ιησούς δεν απέκρυψε από τους μαθητές του την αναγκαιότητα του σύντομα επερχόμενου θανάτου του. Από τη αφήγηση της Αγίας Γραφής, μαθαίνουμε: «Από τότε ήρχισεν ο Ιησούς να δεικνύη εἰς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ ὅτι πρέπει νὰ υπάγῃ εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ νὰ θανατωθῇ, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν νὰ ἀναστηθῇ.» (Ματθ. 16:21) Αν και η δήλωση του Ιησού ήταν σαφής, οι ακόλουθοί του πρέπει να πίστευαν ότι αυτό που είπε είχε άλλο νόημα.

Ο Ιησούς γνώριζε ότι οι μαθητές του εξακολουθούσαν να θεωρούν τα προνόμια της μαθητείας τους από τη σκοπιά των υλικών πλεονεκτημάτων και της δόξας που ήλπιζαν να αποκτήσουν από τη συναναστροφή μαζί του. Ήξερε επίσης ότι, μετά την Πεντηκοστή, θα γέμιζαν από το Άγιο Πνεύμα της κατανόησης. Τώρα, όμως, δεν μπορούσαν να δεχτούν το γεγονός ότι ο θάνατος του Κυρίου τους θα συνέβαινε πραγματικά.

ΜΙΣΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Οι μαθητές αγαπούσαν τον Διδάσκαλό τους και ήταν πεπεισμένοι ότι ήταν ο θεϊκά διορισμένος Μεσσίας, αλλά δεν κατάλαβαν ακόμη ότι επρόκειτο να σχετίζονται τα βάσανα και ο θάνατος με τη διακονία του, πριν από τη δόξα και την τιμή. Ο Πέτρος έγραψε αργότερα: «Ερευνώντας εις τίνα ή ποίον καιρόν εμφανέρονε το εν αυτοίς Πνεύμα του Χριστού, ότε προεμαρτύρει τα πάθη του Χριστού και τας μετά ταύτα δόξας.» — Α' Πέτ. 1:11

Στα επιλεγμένα εδάφια μας, ο Ιησούς αναγνώρισε ότι τον μισούσαν χωρίς αιτία, και εξήγησε επίσης: «Εάν ο κόσμος σας μισή, εξεύρετε ότι εμέ πρότερον υμών εμίσησεν. Ιωάν Εάν ήσθε εκ του κόσμου, ο κόσμος ήθελεν αγαπά το ιδικόν του· επειδή όμως δεν είσθε εκ του κόσμου, αλλ' εγώ σας εξέλεξα εκ του κόσμου, διά τούτο σας μισεί ο κόσμος. Ενθυμείσθε τον λόγον, τον οποίον εγώ είπον προς εσάς· Δεν είναι δούλος μεγαλήτερος του κυρίου αυτού. Εάν εμέ edίωξαν, και σας θέλουσι διώξει· εάν τον λόγον μου εφύλαξαν, και τον υμέτερον θέλουσι φυλάξει. Αλλά ταύτα πάντα θέλουσι κάμει εις εσάς διά το όνομά μου, διότι δεν εξεύρουσι τον πέμψαντά με.» — Ιωάννης 15:18-21

Ο Δάσκαλος προειδοποίησε επίσης: «Ιδού, έρχεται ώρα, και ήδη ήλθε, να σκορπισθήτε έκαστος εις τα ίδια και να αφήσητε εμέ μόνον· αλλά δεν είμαι μόνος,

διότι ο Πατήρ είναι μετ' εμού. Ταύτα ελάλησα προς εσάς, διά να έχετε ειρήνην εν εμοί. Εν τω κόσμω θέλετε έχει θλίψιν· αλλά θαρσεείτε, εγώ ενίκησα τον κόσμον.» — Ιωάννης 16:32,33

Καλό θα ήταν να σημειωθεί ότι δεν ήταν τόσο η προειδοποίηση για τον επερχόμενο διασκορπισμό και τον διωγμό, που είχε σχεδιαστεί για να δώσει στους μαθητές ειρήνη και ευθυμία, αλλά μάλλον όταν θα ερχόταν, θα καταλάβαιναν το πραγματικό της νόημα. Τότε θα συνειδητοποιούσαν ότι είχαν το μεγάλο προνόμιο να υποφέρουν μαζί με τον Ιησού. Ήθελε να μάθουν ότι νίκησε τον κόσμο και ότι θα τους δινόταν επίσης δύναμη να νικήσουν τον κόσμο αν συνέχιζαν να είναι μαθητές του. Με αυτή την υπεσχεμένη διαβεβαίωση για τη νίκη, θα μπορούσαν να χαρούν, παρά την αντίθεση και τον διωγμό από τον κόσμο. Η γνώση ότι υπέφεραν με τον αγαπητό τους Κύριο θα τους έδινε κουράγιο να συνεχίσουν πιστά.

ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ

Στο παράδειγμα που έθεσε ο Ιησούς κατά τη διάρκεια της ζωής του, της διακονίας και της διδασκαλίας του, είναι σαφές ότι η χριστιανική ζωή είναι μια ζωή αγώνος ενάντια στις αντιξοότητες. Διεξάγεται ένας συνεχής πόλεμος στον οποίο πολεμάμε με τρομερούς εχθρούς που θα μας κυρίευαν, εκτός αν μας δινόταν η θείκη δύναμη να τους νικήσουμε. Ο Σατανάς, ο Διάβολος, είναι ο μεγάλος Αντίπαλος του Χριστιανού και σύμμαχόι του είναι ο κόσμος και η ίδια μας η πεσμένη σάρκα. (Α' Πέτ. 5:8· Ιωάννης 17:14,15· Ρωμ. 7:18) Μιλώντας για τον εαυτό του, ο Απόστολος Παύλος έγραψε: «Αλλά δαμάζω το σώμα μου και δουλαγωγώ, μήπως εις άλλους κηρύξας εγώ γείνω αδόκιμος.» — Α' Κορ. 9:27

Ο όρος «νίκη» χρησιμοποιείται για να περιγράψει

τη νίκη του Χριστιανού επί του Διαβόλου, επί του κόσμου και επί της δικής μας σάρκας. Το κακό είναι το ίδιο το θεμέλιο του κόσμου, του οποίου ο Σατανάς είναι ο άρχων. Έτσι ο Παύλος μας νουθετεί: «Μη νικάσαι υπό του κακού, αλλά νικά διά του αγαθού το κακόν.» (Ρωμ. 12:21) Ο Ιωάννης μας ενθαρρύνει επίσης: «Διότι παν ο, τι εγεννήθη εκ του Θεού νικά τον κόσμον· και αύτη είναι η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών.» —Α' Ιωάννου 5:4

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΑΠΗ

Ο Επουράνιος Πατέρας μας είναι ο «δημιουργός» της αγάπης και υπάρχει χορηγός της ανά τους αιώνες. Ο Σατανάς, όμως, είναι ο «δημιουργός» του εγωισμού. Αυτές οι δύο αρχές βρίσκονται σε πόλεμο μεταξύ τους από την πτώση του ανθρώπου. Ο λαός του Θεού —αυτός που τον υπηρετεί πιστά σε κάθε εποχή— παρακινήθηκε από την αγάπη τους γι' αυτόν. Καθοδηγούνται από αυτόν και το Πνεύμα του, ενώ η πλειοψηφία της υπόλοιπης ανθρωπότητας περνάει από ζωή ελεγχόμενη σε μεγάλο βαθμό από την αρχή του εγωισμού.

Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε κατ' εικόναν και καθ'ομοιωσιν του Θεού, και τα ίχνη αυτής της εικόνας εξακολουθούν να παραμένουν και να εκδηλώνονται με πράξεις καλοσύνης εκ μέρους πολλών. (Γέν. 1:27) Ωστόσο, δεν είναι η περιστασιακή ευγενική πράξη που συνιστά υπέρβαση του κόσμου και του πνεύματός του. Πρέπει να είναι μια μετατροπή από την αρχή του να ζει κανείς για τον εαυτό του σε αυτή του να ζούμε για τον Θεό και να αφιερώνουμε τη ζωή μας στην υπηρεσία του. Λόγω της αμαρτίας, ο «εαυτός» υιοθετήθηκε από την ανθρώπινη οικογένεια ως κυρίαρχο κίνητρο της ζωής. Έχει γίνει τόσο πολύ τρόπος ζωής στον κόσμο που θεωρείται φυσιολογικός. Το συμφέρον ή ιδιοτέλεια είναι

η αρχή που κυβερνά αυτόν τον παρόντα κόσμο, και ο Σατανάς είναι ο «θεός αυτού του κόσμου». —Β' Κορ. 4:4

ΑΓΑΠΑΤΕ Ο ΕΝΑΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ

Ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορεί να εξαλειφθεί ο εγωισμός, και η αρχή της αγάπης που έχει καθιερωθεί σε όλη τη γη ως η κατευθυντήρια αρχή της ζωής, είναι μέσω του σχεδίου σωτηρίας του Θεού. Στον Ιησού, έχουμε το πιο ολοκληρωμένο παράδειγμα αγάπης ως τρόπο ζωής. Όχι μόνο μας έχει δώσει ένα παράδειγμα, αλλά έχει διατάξει στους μαθητές του την επίδειξη αγάπης, λέγοντας: «Μια νέα εντολή σας δίνω, να αγαπάτε ο ένας τον άλλον, όπως εγώ σας αγάπησα». —Ιωάννης 13:34

Αυτό το πνεύμα αγάπης ούτε κατανοήθηκε πλήρως ούτε εκτιμήθηκε από τον πλούσιο νεαρό ηγεμόνα, στον οποίο είπαν να πουλήσει ό,τι είχε και να το δώσει στους φτωχούς, αλλά μετά έφυγε στεναχωρημένος. (Ματθ. 19:16-22· Λουκάς 18:18-23) Ακολουθώντας το νόμο της αυτοσυντήρησης, συσσώρευσε κοσμικά αγαθά στον εαυτό του και δεν ήταν διατεθειμένος να τα μοιραστεί με άλλους. Οι μαθητές ήταν μπερδεμένοι με τις συμβουλές του Ιησού προς τον πλούσιο νεαρό άνδρα, οι οποίες φαινόταν να αντικατοπτρίζουν μια απερίσκεπτη εγκατάλειψη κάθε συμφέροντος, κάθε ιδιοτέλειας.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

Τότε ο Πέτρος είπε στον Ιησού: «Ιδού, ημείς αφήκαμεν πάντα και σοι ηκολουθήσαμεν· τι λοιπόν θέλει είσθαι εις ημάς;» (Ματθ. 19:27) Ο Πέτρος υπενθύμισε στον Δάσκαλο ότι ως μαθητές του, είχαν συμμορφωθεί με τους όρους που προσπαθούσε να επιβάλει στον πλούσιο νεαρό άρχοντα. Το όλο τους δεν ήταν τόσο όσο το δικό του, αλλά η αρχή ήταν η ίδια. Έχοντας κάνει αυτή τη

θυσία, φυσικά ήθελαν να μάθουν τι θα μπορούσαν να περιμένουν να πάρουν σε αντάλλαγμα. Η ερώτηση του Πέτρου αποκαλύπτει ότι δεν είχε ακόμη εκτιμήσει το πραγματικό πνεύμα της μαθητείας (ή της θέσεως του μαθητού). Ίσως ήλπιζε ότι θα έπαιρνε κάτι για την τιμή και το κύρος. Αντί να είναι ταπεινός ψαράς, μπορεί να επεδίωκε μια εξέχουσα θέση στη βασιλεία του Μεσσία, για να γίνει ηγεμόνας ή ένας σπουδαίος μεταξύ των ανθρώπων.

Ο Ιησούς απάντησε: «Ο δε Ιησούς είπε προς αυτούς· Αληθώς σας λέγω ότι σεις οι ακολουθήσαντές μοι, εν τη παλιγγενεσία, όταν καθήση ο Υιός του ανθρώπου επί του θρόνου της δόξης αυτού, θέλετε καθήσει και σεις επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ. Και πας όστις αφήκεν οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν του ονόματός μου, εκατονταπλάσια θέλει λάβει και ζωήν αιώνιον θέλει κληρονομήσει.» (εδ. 28,29) Δεν πρέπει να πάρουμε τη λανθασμένη ιδέα ή άποψη από αυτό το απόσπασμα ότι ο Κύριος επιθυμεί οι Χριστιανοί να θυσιάζουν τους άλλους. Θα ήταν λάθος να στερήσουμε τις οικογένειές μας από τις απαραίτητες ανέσεις και παροχές. Ωστόσο, αφού γίνει αυτό, το πλεόνασμα είναι του Κυρίου.

ΣΗΚΩΣΤΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΣΑΣ

Όταν ο Ιησούς ανακοίνωσε στους μαθητές του ότι θα πήγαινε στην Ιερουσαλήμ και ότι περίμενε να τον συλλάβουν εκεί και να τον θανατώσουν, δεν ήθελε να το ακούσει. «Και παραλαβών αυτόν ο Πέτρος κατ' ιδίαν ήρχισε να επιτιμά αυτόν, λέγων· Γενού ίλεως εις σεαυτόν, Κύριε· δεν θέλει γείνει τούτο εις σε. Εκείνος δε στραφείς είπε προς τον Πέτρον· Ύπαγε πίσω μου, Σατανά· σκάνδαλόν μου είσαι· διότι δεν φρονείς τα του Θεού,

αλλά τα των ανθρώπων.» (Ματθ. 16:22,23) Ο Πέτρος προσπαθούσε να πείσει τον Δάσκαλο ότι έπρεπε να επιτρέψει στο προσωπικό συμφέρον να τον επηρεάσει και να μην πάει στην Ιερουσαλήμ όπου ήξερε ότι τον περίμεναν οι εχθροί του.

Ο Πέτρος προωθούσε άθελά του την υπόθεση του Σατανά, ο οποίος πάντα ενθαρρύνει τους ανθρώπους να βάζουν τον εαυτό τους πρώτο. Εκείνοι του κόσμου, στους οποίους ο Σατανάς είναι ο άρχοντας, σκέφτονται τις περισσότερες φορές πρώτον τον εαυτό τους. Είναι ανοιχτά ο τρόπος ζωής τους, και είναι από τις ημέρες της Εδέμ, αλλά δεν είναι ο τρόπος του Θεού. «Τότε ο Ιησούς είπε προς τους μαθητάς αυτού· Εάν τις θέλη να έλθω οπίσω μου, ας απαρνηθή εαυτόν και ας σηκώση τον σταυρόν αυτού και ας με ακολουθή. Διότι όστις θέλει να σώση την ζωήν αυτού, θέλει απολέσει αυτήν· και όστις απολέσει την ζωήν αυτού ένεκεν εμού, θέλει ευρεί αυτήν.» —εδ. 24,25

Ο Ιησούς ακόμη και τότε έχανε τη ζωή του θυσιαστικά για ολόκληρο τον κόσμο της ανθρωπότητας. Γενικά, στην κοινωνία σήμερα, οι περισσότεροι θεωρούν ανόητο να σκέφτονται οποιονδήποτε άλλον εκτός από τον εαυτό τους. Ωστόσο, ο Ιησούς ήταν ελκυστικός στο μυαλό και την καρδιά του Πέτρου και των άλλων μαθητών στρέφοντας την προσοχή τους στο γεγονός ότι η ζωή τους θα σωθεί με τον τρόπο του Θεού, όχι ακολουθώντας την κοσμική αρχή του «πρώτα ο εαυτός».

Το να νικήσουμε τον κόσμο σημαίνει ότι, ως Χριστιανοί, αντιστεκόμαστε στην αρχή του εγωισμού από την οποία είμαστε περικυκλωμένοι από κάθε πλευρά. Δίνουμε τη ζωή μας ανιδιοτελώς υπηρετώντας τον Θεό, την Αλήθεια και τους αδελφούς. (Φιλ. 3:7,8· Α' Ιωάννου 3:16) Δεν καλούμαστε να είμαστε «εκτός του κόσμου» ή να ζούμε απομονωμένοι από τον κόσμο. (Ιωάννης 17:15)

Αντίθετα, αν και βρισκόμαστε στον κόσμο, πρέπει να παραμείνουμε χωρισμένοι από τις αρχές και τους κανόνες του και να μην επιτρέψουμε στον εαυτό μας να επηρεαστεί από το εγωιστικό του πνεύμα. Η δοκιμασία πάνω μας είναι ότι, ενώ ζούμε και εργαζόμαστε σωματικά στον κόσμο, να μην συμμορφωνόμαστε με το γενικό πνεύμα του, αλλά να συνεχίζουμε να προσπαθούμε να χάσουμε τη ζωή μας για τον αγώνα της θείας αγάπης. —Ρωμ. 12:2

Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Μια πλούσια ευλογία περιμένει τους Χριστιανούς κάθε χρόνο καθώς τιμούν την ανάμνηση του θυσιαστικού θανάτου του Κυρίου μας Ιησού. Η λήψη του συμβολικού άρτου και του ποτηριού αντιπροσωπεύει την ιδιοποίηση των οφελών της θυσίας του. (Ματθ. 26:26-29) Έχοντας λάβει έτσι τα οφέλη της λυτρωτικής του θυσίας, χαιρόμαστε για τη θεία χάρη που μας δίνει και θυμόμαστε επίσης το προνόμιό μας για τη θυσία, να «πεθαίνουμε καθημερινά», σαν να λέμε, αρνούμενοι τον εαυτό μας και δίνοντας τη ζωή μας κάνοντας το θέλημα του Θεού. (Α' Κορ. 15:13) Αυτό μπορεί να περιλαμβάνει εξοστρακισμούς από τον κόσμο, δαπάνες σωματικής δύναμης ή «τραυματισμούς» από εκείνους που μας συκοφάντησαν με τα λόγια τους.

Το δικό μας βάπτισμα είναι ένα βάπτισμα στο θάνατο του Ιησού. «Η αγνοείτε ότι όσοι εβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησούν, εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν; Συνετάφημεν λοιπόν μετ' αυτού διά του βαπτίσματος εις τον θάνατον, ίνα καθώς ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών διά της δόξης του Πατρός, ούτω και ημείς περιπατήσωμεν εις νέαν ζωήν. Διότι εάν εγείναμεν σύμφυτοι με αυτόν κατά την ομοιότητα του θανάτου αυτού, θέλομεν είσθαι και κατά την ομοιότητα της αναστάσεως.» —Ρωμ. 6:3-5

Λάβαμε μια ειδική πρόσκληση να ακολουθήσουμε

τα βήματα του αγαπητού μας Κυρίου. Το να τον «ακολουθήσουμε» σημαίνει ότι οι εμπειρίες μας στον κόσμο θα είναι παρόμοιες με τις δικές του. Ο Ιησούς εξήγησε: «Αληθώς, αληθώς σας λέγω, δεν είναι δούλος ανώτερος του κυρίου αυτού, ουδέ απόστολος ανώτερος του πέμψαντος αυτόν.» (Ιωάννης 13:16) Σε εκείνους που ακολουθούν πιστά τα βήματα του Κυρίου, ακόμα κι αν είναι «μισούμενοι χωρίς αιτία», η υπόσχεση έχει δοθεί: «Όστις νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθήση μετ' εμού εν τω θρόνῳ μου, καθώς και εγώ ενίκησα και εκάθησα μετά του Πατρός μου εν τω θρόνῳ αυτού.» —Αποκ. 3:21